

DŽŪLIJA KVINNA

DŽENTLMENĀ
piedāvājums

JULIA QUINN

An Offer from
a GENTLEMAN

DŽŪLIJA KVINNA

DŽENTLMENĀ
piedāvājums

No angļu valodas tulkojusi
Zane Rozenberga

821.111(73)-31

Kv 520

Julia Quinn

AN OFFER FROM A GENTLEMAN

Copyright © 2015 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Cover design by Mimi Bark

Cover image © Lee Avison/Trevillion Images (woman)

Džūlija Kvinna

DŽENTLMENĀ PIEDĀVĀJUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Tulkotājas redakcijā

Korektore *Andžela Berķe*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. T-728.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2022

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-127-7

*Šajennai
un atmiņām par frapučīno vasaru.*

*Un arī Polam,
kaut arī viņam nav iebildumu
skatīties televīzijā atklātu sirds operāciju,
kamēr mēs ēdam spageti.*

1815. gada Londonas sezona turpinās pilnā sparā, un, varbūt kāds iedomājas, ka runa būs tikai par Velingtonu un Vaterlo, bet patiesībā mūsu sarunas maz atšķirsies no tām, kuras bija uzmanības centrā 1814. gadā un vispirmām kārtām skāra sabiedrības mūžīgo tematu – laulības.

Ceribas uz apprecēšanos debitānšu vidū, kā parasti, ir saistītas ar Bridžertonu ģimeni, un jo sevišķi ar vecāko no brīvajiem brāļiem, proti, Benediktu. Tiesa, viņam nav titula, taču glītā seja, staltais stāvs un biezais maks teicami atsvēr šo trūkumu. Šo Rindu Autore ne vienu vien reizi ir dzirdējusi kādu no Godkārajām Māmiņām izsakāmies par savu meitu: “Viņa apprecēs hercogu... vai Bridžertonu.”

Savukārt misters Bridžertons neizrāda ne mazāko interesi par jaunajām dāmām, kuras apmeklē sabiedriskos pasākumus. Viņš pats ir sastopams gandrīz visās viesībās, bet pastāvīgi vēro durvis, it kā gaidītu ierodamies kādu īpašu personu.

Iespējams...

Varbūtējo līgavu?

LĒDIJAS VISLDAUNAS SMALKO APRINDU ZIŅAS,
1815. GADA 12. JŪLIJS

Prologs

Visi zināja, ka Sofija Beketa ir ārļaulības bērns.

To zināja arī kalpotāji. Taču viņi milēja mazo Sofiju kopš dienas, kad viņa trīs gadu vecumā nokļuva Penvudparkā – mazs vīstoklītis, iegērbts pārāk lielā mētelī un lietainā jūlija naktī atstāts uz ārdurvju pakāpieniem. Un tāpēc, ka viņi milēja mazuli, viņi izlikās ticam sestā Penvudas grāfa apgalvojumam, ka tā esot sena drauga meita, kura zaudējusi vecākus. Kas par to, ka Sofijas sūnu zaļās acis un tumši blondie mati bija tieši tādi paši kā grāfam? Kas par to, ka meitenes sejas apveidi apbrīnojami līdzinājās grāfa nesen mirušās mātes sejas apveidiem un viņas smaids bija gluži tāds pats kā grāfa mātai? Neviens nevēlējās aizskart Sofijas jūtas vai šādu mājienu dēļ zaudēt savu iztikas avotu.

Grāfs, kuru sauca Ričards Ganingverts, nekad neielaidās sarunās par Sofiju un viņas izcelsmi, taču noteikti zināja, ka meitene ir ārļaulības bērns. Neviens nezināja, kas bija rakstīts vēstulē, kuru saimniecības vadītāja tajā lietainajā naktī, atradusi Sofiju, izvilka no meitenes kabatas: grāfs to bija sadedzinājis uzreiz pēc izlasīšanas. Viņš bija noskatījies, kā papīrs liesmās saritinās un sačokurojas, un pēc tam pavēlējis iekārtot Sofijai istabu blakus bērnistabai. Tur viņa bija uzturējusies līdz šai dienai. Grāfs viņu sauca par Sofiju, un Sofija uzrunāja viņu “milord”; abi satikās dažas reizes gadā, kad grāfs atgriezās no Londonas, un tas nebija bieži.

Bet galvenais varbūt bija tas, ka Sofija zināja: viņa ir ārļaulības bērns. Viņa īsti neapjauta, no kurienes to zina, vienkārši

zināja un bija zinājusi, šķiet, visu mūžu. Par savu dzīvi pirms ierašanās Penvudparkā Sofijai atmiņu bija maz, tomēr viņa atcerējās garu ceļojumu kariatē cauri Anglijai un atcerējās savu vecmāmiņu, kas nemitīgi klepoja, šķaudīja, izskatījās briesmīgi vāja un stāstīja Sofijai, ka viņa braukšot dzīvot pie sava tēva. Un skaidrāk par visu viņa atcerējās, kā stāvējusi uz ārdurvju pakāpiena, zinot, ka vecmāmiņa slēpjas krūmos un gaida, lai pārliecinātos, ka Sofiju ievēdīs iekšā.

Grāfs bija pieskāries mazās meitenes zodam, pacēlis viņas seju pret gaismu, un tajā brīdī abi bija sapratuši patiesību.

Visi zināja, ka Sofija ir ārļaulības bērns, bet neviens par to nerunāja, un visiem šāds stāvoklis bija pilnīgi pa prātam.

Līdz brīdim, kad grāfs nolēma apprecēties.

Kad Sofija to uzzināja, viņa jutās iepriecināta. Saimniecības vadītāja bija teikusi, ka virssulainis esot teicis, ka grāfa sekretārs esot teicis, ka grāfs plānojot pavadīt Penvudparkā vairāk laika, kad kļūšot par ģimenes cilvēku. Un, kaut gan Sofijai īpaši nepietrūka grāfa, kad viņš bija projām – ja kāds tev lāgā nepievērš uzmanību, pat tuvumā būdams, tad viņa trūkumu parasti neizjūt –, viņa domāja, ka grāfa *varētu* pietrūkt, ja viņi iepazītos tuvāk, un, ja viņi iepazītos tuvāk, varbūt viņš tik bieži nebrauktu projām. Turklāt augšstāva istabene bija teikusi, ka saimniecības vadītāja esot teikusi, ka kaimiņu virssulainis esot teicis, ka grāfa iecerētajai jau esot divas meitas apmēram Sofijas vecumā.

Pēc bērnistabā vienatnē pavadītiem septiņiem gadiem Sofiju šī ziņa ieliksmoja. Atšķirībā no pārējiem apkaimes bērniem, viņa nekad netika aicināta uz tuvējām viesībām vai pasākumiem. Neviens neatļāvās atklāti nosaukt viņu par grēka bērnu – tas būtu tikpat kā nosaukt grāfu par meli, jo viņš vienu reizi bija paziņojis, ka Sofija ir viņa aizbilstamā, un nekad vairs pie šī temata nebija atgriezies. Tomēr grāfs arī īpaši necentās panākt, lai sabiedrība pieņemtu Sofiju. Tā nu desmit gadu vecumā Sofijas labākie draugi bija sulaiņi un istabenes, bet par

vecākiem viņa gluži labi varēja uzlūkot saimniecības vadītāju un virssulaini.

Turpretī tagad viņai būs īstas māsas.

Jā, Sofija zināja, ka nedrīkst saukt viņas par māsām. Sofija zināja, ka viņu stādīs priekšā kā Sofiju Mariju Beketu, grāfa aizbilstamo, tomēr viņas *jutīsies* kā māsas. Un tas bija galvenais.

Kādā februāra pēcpusdienā Sofija stāvēja lielajā vestibilā kopā ar saaicinātajiem kalpotājiem un pa logu vēroja tuvojamies karieti, kurā sēdēja jaunā grāfiene ar abām meitām. Un, protams, grāfs.

– Kā tu domā, vai es viņai patikšu? – Sofija čukstus jautāja saimniecības vadītājai misis Gibonsai. – Tas ir, grāfa sievai?

– Protams, patiksi, mīlulīt, – misis Gibonsa klusi atbildēja. Tomēr viņas skatiens nebija tikpat pārlicināts kā balss. Pilnīgi iespējams, ka jaunā grāfiene nebūs sajūsmā par vīra grēka augli.

– Un es mācišos kopā ar viņas meitām?

– Neredzu iemeslu, kāpēc lai tu mācītos atsevišķi.

Sofija domīgi pamāja ar galvu un kļuva ļoti nemierīga, redzot karieti apstājamies nama priekšā. – Atbrauca! – viņa izdvesa.

Misis Gibonsa pastiepās, lai noglaudītu viņai galvu, bet Sofija jau bija aizskrējusi pie loga un piespiedusi seju cieši pie rūs.

Grāfs izkāpa pirmais un pēc tam pasniedza roku abām meitenēm. Viņas bija ģērbusās līdzīgos melnos mēteļos. Vienai matos bija sārta, otrai dzeltena lente. Kad meitenes pakāpās malā, grāfs pastiepa roku, lai palīdzētu izkāpt no karietes pēdējai braucējai.

Sofija, aizmūrējusi elpu, gaidīja jaunās grāfienes parādīšanos. Viņa sažņaudza mazos ikšķus dūrēs un klusi izdvesa: – Lūdzu!

Lūdzu, liec viņai mani mīlēt.

Ja grāfiene viņu mīlētu, varbūt arī grāfs viņu mīlētu, un pat tad, ja viņš nesauktu Sofiju par meitu, tomēr izturētos pret viņu kā pret meitu un viņi kļūtu par īstu ģimeni.

Sofija pa logu redzēja, kā jaunā grāfiene izkāpj no karietes, un katra viņas kustība bija tik gracioza un izsmalcināta, ka

Sofija atcerējās skaisto cīruli, kas palaikam atlidoja pašlakstīties dārza vannā. Grāfienes cepuri pat rotāja gara putna spalva, kas saltajā ziemas saulē laistījās tirkīza toņos.

– Viņa ir skaista, – Sofija nočukstēja un aši paskatījās atpakaļ uz misis Gibonsu, lai redzētu viņas reakciju, bet saimniecības vadītāja stāvēja stalti un nekustīgi, skatīdamās taisni uz priekšu un gaidīdama, kad grāfs ievedīs jauno ģimeni namā uz iepazīstināšanas ceremoniju.

Sofija aši ierāva elpu un nesaprata, kur viņai pienākas stāvēt. Izskatījās, ka ikvienam ir paredzēta sava vieta. Kalpotāji stāvēja rindā atbilstoši ieņemtajam stāvoklim, sākot no virssulaiņa un beidzot ar necilāko trauku mazgātāju. Pat suņi paklausīgi tupēja kaktā, un piķieris cieši turēja pavadas.

Bet Sofija nezināja, kur palikt. Ja viņa būtu namatēva meita, viņa sagaidītu jauno grāfienu, stāvēdama blakus savai guvernantei. Ja viņa būtu grāfa aizbilstamā, arī tad viņa stāvētu turpat. Taču guvernante mis Timonsa bija saķērusi iesnas un atteikusies kāpt lejā no bērnistabas. Neviens no kalpotājiem neticēja, ka mis Timonsa patiešām ir slima. Iepriekšējā vakarā viņa bija jutusies nevainojami, tomēr neviens viņai šo viltību nepārmeta. Sofija taču bija grāfa ārļaulības bērns, un neviens nevēlējās riskēt ar to, ka varētu apvainot jauno grāfienu, iepazīstinot viņu ar vīra grēka augli.

Un grāfienei vajadzētu būt aklai vai dumjai, vai aklai un dumjai reizē, lai tūlīt nesaprastu, ka Sofija ir kaut kas vairāk nekā grāfa aizbilstamā.

Kad divi sulaiņi ar plašu žestu atvēra ārdurvis, Sofiju pārņēma piepešs biklums, un viņa ierāvās kaktā. Abas meitenes ienāca vispirms un pakāpās sānis, kad grāfs ieveda vestibilā grāfienu. Grāfs iepazīstināja grāfienu un viņas meitas ar virssulaini, un virssulainis iepazīstināja viņas ar kalpotājiem.

Un Sofija gaidīja.

Virssulainis stādīja priekšā pārējos sulaiņus, šefpavāru, saimniecības vadītāju un zirgupuišus.

Un Sofija gaidīja.

Pēc tam bija kārtā virtuves kalponēm, istabenēm, trauku un grīdu mazgātājām.

Un Sofija gaidīja.

Un visbeidzot virssulainis – vārdā Ramsejs – iepazīstināja grāfienu ar viszemākās kārtas kalponi, virtuves apkopēju Dul-siju, kura bija pieņemta darbā tikai pirms nedēļas. Grāfs pamāja ar galvu un nomurmināja paldies, un Sofija joprojām gaidīja pilnīgā neziņā, ko darīt.

Beidzot viņa noklepojās un ar nervozu smaidu sejā panācās uz priekšu. Sofija nebija pavadījusi daudz laika kopā ar savu tēvu, bet katru reizi, kad viņš ieradās Penvudparkā, kalpotāji atveda meiteni pie viņa, un viņš veltīja tai dažas minūtes, apvai-cādamies, kā veicas ar mācībām, un tad aizsūtīja viņu atpakaļ uz bērnistabu.

Jādomā taču, ka viņš arī tagad, būdams precējies, gribēs zināt, kā Sofijai veicas ar mācībām. Viņš noteikti gribēs uzzi-nāt, ka Sofija ir iemācījusies daļskaitļu reizināšanu un ka mis Timonsa nesen ir uzslavējis viņu par izcilu franču valodas izrunu.

Tomēr grāfs kaut ko cītīgi stāstīja grāfienes meitām un Sofiju nedzirdēja. Sofija noklepojās vēlreiz, šoreiz skaļāk, un teica: – Milord? – Tas izskanēja mazliet spalgāk, nekā viņa būtu gribējusi.

Grāfs pagriezās atpakaļ. – Ā, Sofija! – viņš novilkā. – Es ne-redzēju, ka tu esi šeit.

Sofijas acis priekā iemirdzējās. Tātad grāfs tomēr nebija tīši atstājis viņu neievērotu.

– Un kas tad mums ir šeit? – grāfiene jautāja un panācās uz priekšu, lai labāk aplūkotu meiteni.

– Mana aizbilstamā, – grāfs atbildēja. – Mis Sofija Beketa.

Grāfiene uzmeta Sofijai vērtējošu skatienu un samiedza acis šaurāk.

Un šaurāk.

Un vēl mazliet šaurāk.

– Skaidrs, – viņa teica.

Un visi, kas atradās telpā, saprata, ka viņai ir *skaidrs*.

– Rozamunde, – grāfiene teica, pagrieždamās pret abām meitām, – Pozij, nāciet pie manis!

Meitenes tūlīt piesteidzās mātei blakus. Sofija mēģināja viņām uzsmaidīt. Jaunākā atbildēja ar smaidu, bet vecākā, kuras mati bija zeltainu pavedienu krāsā, izturējās tāpat kā māte – izslēja degunu gaisā un apņēmīgi skatījās projām.

Sofija krampjaini norija siekalas un vēlreiz uzsmaidīja draudzīgajai meitenei, bet šoreiz viņa neizlēmīgi iekoda apakšlūpā un pievērsa skatienu grīdai.

Grāfiene pagrieza Sofijai muguru un teica grāfam: – Ceru, ka tu esi līcis sagatavot istabas Rozamundei un Pozijai.

Viņš pamāja ar galvu. – Blakus bērnistabai. Tuvu Sofijai.

Iestājās pailgs klusums. Tad grāfiene acīmredzot nosprieda, ka visām cīņām nav jānotiek kalpotāju klātbūtnē, tāpēc vienkārši teica: – Tagad es gribētu iet augšā.

Viņa devās projām, un meitas un grāfs viņai sekoja.

Sofija noraudzījās, kā jaunā ģimene kāpj augšā pa kāpnēm un, kad visi nozuda skatienam, pagriežās pret mīsi Gibonsu un jautāja: – Kā tu domā, vai man vajadzētu iet līdzī un palīdzēt? Es varētu parādīt meitenēm bērnistabu.

Mīsi Gibonsa papurināja galvu. – Meitenes izskatījās nogurušas, – viņa meloja. – Droši vien gribēs pagulēt diendusu.

Sofija sarauca pieri. Viņa zināja, ka Rozamundei ir vienpadsmit un Pozijai desmit gadu. Tādā vecumā taču vairs negul diendusu.

Mīsi Gibonsa noglauda viņai galvu. – Labāk nāc man līdzī! Man patīktu kompānija, un ķēkša teica, ka nupat esot izcepusi smilšu miklas cepumus. Tie vēl varētu būt silti.

Sofija pamāja ar galvu un kopā ar viņu devās projām no vestibila. Līdz vakaram vēl gana daudz laika, lai tuvāk iepazītos ar

abām meitenēm. Jāizrāda viņām bērnistaba, un pēc tam viņas sadraudzēsies un drīz kļūs tikpat kā māsas.

Sofija pasmaidīja. Māsas – tam jābūt brīnišķīgi.

Tomēr tajā dienā Sofija vairs nesatika Rozamundi un Poziju, arī grāfu un grāfieni ne. Kad viņa iegāja bērnistabā, lai ēstu vakariņas, izrādījās, ka galds ir uzklāts divām, nevis četrām personām, un mis Timonsa (kura brīnum ātri bija atkopusies no nesenās slimības) paskaidroja, ka Rozamunde un Pozija pēc ceļojuma esot nogurušas un nenākušot ēst.

Tomēr meitenēm vajadzēja mācīties, tāpēc nākamajā rītā viņas ieradās bērnistabā, pa pēdām sekodamas grāfienei. Sofija, kura jau stundu bija rēķinājusi aritmētikas uzdevumus, ar lielu interesi pacēla skatienu. Šoreiz viņa neuzsmaidīja atnācējam. Nez kāpēc tā šķita labāk.

– Mis Timonsa! – grāfiene uzsauca.

Mis Timonsa pakniksēja un nomurmināja: – Milēdij.

– Grāfs sacīja, ka jūs mācīšot manas meitas.

– Centīšos pēc labākās gribas, milēdij.

Grāfiene pamāja vecākajai meitenei, kurai bija zeltaini mati un rudzupuķu zilas acis. Sofija nodomāja, ka viņa izskatās tikpat jauka kā porcelāna lelle, kuru grāfs bija atsūtījis viņai no Londonas septītajā dzimšanas dienā.

– Ši ir Rozamunde, – grāfiene teica. – Viņai ir vienpadsmit gadu. Un šī... – grāfiene pamāja otrai meitenei, kas nebija atrāvusi skatienu no savām korpēm, – ... šī ir Pozija. Viņai ir desmit gadu.

Sofija ar lielu interesi palūkojās uz Poziju. Atšķirībā no mātes un māsas viņai bija tumši mati un acis, un diezgan apaļi vaigi.

– Arī Sofijai ir desmit gadu, – mis Timonsa atbildēja.

Grāfienes lūpas savilkās šaurā svītrā. – Es gribētu, lai jūs izrādāt meitenēm māju un dārzu.

Mis Timonsa pamāja ar galvu. – Labprāt. Sofij, noliec tāfelīti! Mēs varam atgriezties pie aritmētikas...

– Tikai *manām* meitenēm, – grāfiene pārtrauca guvernanti, un viņas balss skanēja vienlaikus dedzīgi un salti. – Es gribu parunāt ar Sofiju divatā.

Sofija mēģināja pacelt skatienu pret grāfieni, bet netika tālāk par viņas zodu. Kad mis Timonsa izveda Rozamundi un Poziju no istabas, Sofija piecēlās un gaidīja tēva jaunās sievas turpmākos norādījumus.

– Es zinu, kas tu esi, – grāfiene sacīja, līdzko aizveroties bija noklaudzējušas durvis.

– M-milēdij?

– Tu esi viņa bandubērns, un nemēģini to noliegt!

Sofija klusēja. Protams, tā bija taisnība, bet neviens to nekad nebija sacījis skaļi. Vismaz, viņai dzirdot, ne.

Grāfiene sagraba Sofijas zodu, saspieda to un pavilka augšup, līdz Sofija bija spiesta ieskatīties viņai acīs. – Tagad paklausies! – viņa draudīgā balsī teica. – Kaut gan tu dzīvo šeit, Penvudparkā, un mācīsies kopā ar manām meitām, tu esi un paliksi bandubērns un nekas cits. Nekad un *nemūžam* neiedomājies, ka esi tikpat laba kā mēs!

Sofija klusi ievaidējās. Grāfienes nagi nepatīkami dūrās viņai pazodē.

– Mans vīrs ir iedomājies, – grāfiene turpināja, – ka viņam pret tevi ir kaut kāds mulķīgs pienākums. Visu cieņu, ka viņš ir gatavs atzīt savas kļūdas, bet man tas ir apvainojums – redzēt, ka tu dzīvo manās mājās, apģērbta, paēdināta un skolota, it kā patiešām būtu viņa meita!

Bet Sofija taču *bija* viņa meita. Un šis bija viņas mājas daudz ilgāk nekā grāfienei.

Grāfiene spēji atlaida viņas zodu. – Es tevi negribu redzēt! – viņa iešņācās. – Nekad nemēģini runāt ar mani vai uzturēties man tuvumā! Un ar Rozamundi un Poziju tu drīksti sarunāties vienīgi mācību stundās. Tagad viņas ir galvenās šajā namā, un viņām nedrīkst būt nekādu darīšanu ar tādām kā *tu*. Vai tev ir jautājumi?

Sofija papurināja galvu.

– Labi.

Grāfiene cēli izpeldēja no istabas, atstādama Sofiju stāvam trīcošām kājām un drebošu lūpu.

Un asaru pilnām acīm.

Laika gaitā Sofija uzzināja mazliet vairāk par savu nedrošo vietu šai namā. Kalpotāji vienmēr zināja visu, un agri vai vēlu tas sasniedza arī Sofijas ausis.

Grāfiene, kuras vārds bija Araminta, jau pirmajā dienā bija pieprasījusi, lai Sofiju ved projām no šīs mājas. Grāfs bija atteicies. Aramintai nav jāmīl Sofija, viņš bija vēsi paskaidrojis. Viņai nav pat jājūt patika pret Sofiju. Bet viņai ar Sofiju ir jāsamierinās. Viņš bija pildījis pienākumu pret meiteni septiņus gadus un negrasījās tagad to pārtraukt.

Rozamunde un Pozija pārņēma Aramintas attieksmi un izturējās pret Sofiju ar naidīgu nicinājumu. Tiesa, Pozijas sirds nebija tik cieta un ļauna kā Rozamundei. Rozamundes lielākais prieks bija iekniebt Sofijai rokā, kad mis Timonsa neskatījās uz viņām. Sofija nekad nesūdzējās; viņa pat šaubījās, vai mis Timonsai pietiktu drosmes aizrādīt Rozamundei (kura noteikti mestos pie Aramintas ar melīgu stāstu), un, ja arī kāds pamanīja, ka Sofijas rokas pastāvīgi izraibina zilumi, neviens nesacīja ne vārda.

Pozija reizēm izrādīja Sofijai labvēlību, tomēr biežāk viņa tikai nopūtās un teica: – Mammīte saka, ka es nedrīkstu būt laipna pret tevi.

Grāfs nekad neiejaucās.

Šādi Sofijas dzīve turpinājās četrus gadus, līdz grāfs sagādāja visiem negaidītu pārsteigumu: dzerot rožu dārzā tēju, viņš piepeši piespieda plaukstu pie krūtīm, izdvesa saraustītu gārdzienu un nokrita ar seju uz celiņa oļiem.

Samaņu viņš vairs neatguva.

Visi jutās satriekti. Grāfam bija tikai četrdesmit gadu. Kurš būtu varējis iedomāties, ka tādā spēku plaukumā viņam

apstāsies sirds? Vairāk par visiem satriekta bija Araminta, kas kopš kāzu nakts bija izmisīgi pūlējusies ieņemt bezgala svarīgo mantinieku.

– Varbūt es esmu gaidībās! – viņa steidzās pavēstīt grāfa advokātiem. – Titulu nedrīkst atdot kādam attālam radniekam! Ļoti iespējams, ka es esmu gaidībās.

Bet viņa nebija gaidībās, un, kad pēc mēneša tika nolasīts grāfa testaments (advokāti bija vēlējušies dot grāfienei pietiekami daudz laika, lai droši noskaidrotu, vai viņa ir stāvoklī), Araminta bija spiesta sēdēt blakus jaunajam grāfam, diezgan izlaidīgam jauneklī, kurš gandrīz vienmēr bija iereibis.

Lielākā daļa grāfa novēlējumu bija tradicionāli. Viņš piešķīra dāvanas uzticamiem kalpotājiem. Viņš atstāja noteiktu naudas summu Rozamundei, Pozijai un pat Sofijai, rūpēdamies, lai visas trīs meitenes saņemtu cienījamu pūru.

Un tad advokāts nonāca līdz Aramintas vārdam.

Savai sievai Aramintai Ganingvertai, Penvudas grāfienei, es atstāju ikgada ienākumu divtūkstoš mārciņu apmērā...

– Un tas ir viss? – Araminta iekliedzās.

... bet, ja viņa piekrīt paturēt pie sevis un aprūpēt manu aizbilstamo mis Sofiju Mariju Beketu līdz divdesmit gadu vecumam, tad viņas ikgada ienākums trīskāršojas, sasniedzot seštūkstoš mārciņas.

– Es viņu negribu! – Araminta pusčukstus izdvesa.

– Jums nav viņa jāpieņem, – advokāts atgādināja. – Jūs varat...

– Dzīvot no nožēlojamiem diviem tūkstošiem gadā? – grāfiene atcirta. – Nedomāju vis!

Advokāts, kurš dzīvoja no krietni mazāk nekā diviem tūkstošiem gadā, neko neatbildēja.

Jaunais grāfs, kas visu tikšanās laiku bija cītīgi iesildījis dūšu, tikai paraustīja plecus.

Araminta piecēlās.

– Kāds ir jūsu lēmums? – advokāts jautāja.

– Es viņu pieņemu, – grāfiene klusi atbildēja.

– Vai gribat, lai es sameklēju meiteni un pasaku viņai?

Araminta papurināja galvu. – Es pati pateikšu.

Bet, kad Araminta sameklēja Sofiju, viņa savā stāstā izlaida dažus svarīgus faktus...